

uverejnenia, o ktorej bola už vyše reč, určil, že sa uverejnenie musí stať na prvom mieste shora posledného stĺpca druhej strany touže tlačou a vôbec týmže spôsobom, akým bola uverejnená zpráva. Z toho, že zákon sám imperatívne určuje podstatné znaky spôsobu uverejnenia, je bezpochybne prejavené, že len takým uverejnením rozsudku, ktoré zodpovedá zákonom predpísaným modalitám, splňuje zodpovedný redaktor a vydavateľ povinnosť uverejniť rozsudok. Uverejnenie, ktoré sa stalo iným než zákonom predpísaným spôsobom, nie je v zásade splnením zákonnej povinnosti a treba taký spôsob uverejnenia považovať v zásade rovnako za dôvod pre zastavenie časopisu až do splnenia povinnosti ako neuverejnenie rozsudku vôbec. Citovaniu § 7, odst. 1 zák. v § 9, odst. 1, neľze prikladať ten význam, aký mu dal vrchný súd, ako by možnosť zastavenia časopisu bola zákonom priznaná len, keď rozsudok nebol vôbec uverejnený, treba to vykladať v súvislosti s § 8 zák., ktorý určujúc imperatívne spôsob uverejnenia tvorí s § 7 nedielný celok. Keď sa tedy vrchný súd obmedzil len na skúmanie, či bol rozsudok pred rozhodovaním o zastavení v časopise »S.« vôbec uverejnený, vychádzal z podstatne nesprávneho výkladu §§ 7, 8 a 9 zákona.

Generálna prokuratúra vyvodzuje, že akékoľvek odchylenie od predpisu § 8 cit. zák. by sa rovnalo neuverejneniu. Otázku túto netreba riešiť v tejto všeobecnosti, lebo v súdenom prípade ide len o riešenie otázky, či uverejnením rozsudku na štvrtej strane časopisu, a to ani nie na prvom mieste shora posledného stĺpca, bolo vyhovené zákonu. V tom smere uznáva najvyšší súd, že takéto uverejnenie uchyluje sa od predpísanej formy a zľahuje účel zákonom sledovaný, aby sa urazený aj čitatelia snadno dovedeli o rozsudku, najdúť ho uverejnený na mieste pre to určenom; treba takéto uverejnenie považovať za nesplnenie povinnosti, ktoré bolo dôvodom k navrhovanému zastaveniu časopisu až do splnenia povinnosti vo forme zákonom predpísanej. Preto vyslovil najvyšší súd, že bol v usneseniach krajského a vrchného súdu sub 2 výroku citovaných porušený zákon v ustanoveniach § 9, odst. 1 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n. so zreteľom na ustanovenie §§ 7, odst. 1 a § 8 cit. zák. v znení vyhlášky min. sprav. číslo 145/1933 Sb. z. a n. Poneváž súdne výroky porušujúce zákon staly sa v prospech odsúdeného, nemá toto rozhodnutie podľa § 442, posl. odst. tr. p. proti stranám účinku.

Čís. 5735.

»Násilné vztažení ruky« (§ 81 tr. zák.) nemusí býti vis corpore corpori data; je jím proto i držení dveří proti strážníkovi, jenž je musel násilně odtlačiti, aby přemohl odpor.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1936, Zm I 930/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 1. července 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem urážky osoby úřední podle § 312 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

»Násilné vztažení ruky« nemusí býti vis corpore corpori data. Trestný moment spočívá v použití násilí, nikoli v násilném vztažení ruky jako takovém. Míněny jsou jakékoliv činy, které staví vrchnostenskou osobu před volbu, buď aby od úředního výkonu upustila, aneb odpor přemohla přiměřeným násilím. Násilí nemusí býti násilím bezprostředním; třeba ovšem, aby bylo alespoň nepřímě namířeno proti osobě úřední. Posuzuje-li se skutek s těchto právních hledisek, je přisvědčiti nalézacímu soudu, že je tu dán pojmový znak »násilného vztažení ruky« po rozumu ustanovení § 81 tr. zák., jež je spatřovati v tom, že obžalovaný držel dveře proti strážníkovi, jenž, aby přemohl odpor, musel dveře násilně odtlačiti (srovnej rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni čís. 3182 víd. sb.).

Čís. 5736.

Neodborník v drogerii, nemajúcej práve úradne schváleného odborného zástupcu, je zodpovedný za ťažké poškodenie tela podľa § 310, odst. 1 tr. zák., ktoré vzniklo tým, že z neznalosti vydal zákazníkovi k požívaniu látku škodlivú ľudskému zdraviu.

(Rozh. zo dňa 4. novembra 1936, Zm III 448/36.)

Obžalovaný — sám neodborník — bol zamestnaný v drogerii svojho neprítomného brata a bol poverený dohľadom nad vedením obchodu. V dobe, kedy drogeria nemala práve úradne schváleného odborného zástupcu, vydal obžalovaný zákazníkovi, žiadajúcemu vanilkovú tresť k príprave likéru, drevený lieh, znečistený benzínom, uisťujúc ho, že je to čistý lieh a že je k žiadanému účelu vhodnejší. Dve osoby po požití likéru pripraveného použitím tejto látky onemocnely prudkým žalúdočným katarom. Súd prvej stolice uznal obžalovaného vinným dvojnásobným prečinom ťažkého poškodenia tela z nedbalosti podľa § 310, odst. 2 tr. zák. O d v o l a c í s ú d kvalifikoval čin obžalovaného za dvojnásobný prečin podľa prvého odstavca cit. ustanovenia.

N a j v y š š í s ú d zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Po zákone na základe § 385, č. 1 a) tr. p., uplatnená zmätočná sťažnosť namieta, že rozsudok odvolacieho súdu sám uznáva, že len pri odbornej znalosti je možné rozoznať, či ide o čistý lieh alebo drevený lieh, a že obžalovaný žiadnych odborných znalostí nemal. Z toho dovodzuje zmätočná sťažnosť, že obžalovaný nemal možnosti rozoznať čistý lieh od údajného dreveného liehu.